



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O. M., a. s.**, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 20. 4. 2005, č. j. 5 Ca 18/2005 - 23,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**O d ů v o d n ě n í :**

Včas podanou kasační stížností brojil žalovaný (dále též „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Tímto rozsudkem byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 6. 8. 2004, č. j. 20379/2004-611, a to do 30 dnů od nabytí právní moci jeho rozsudku.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že rozsudkem napadeným touto kasační stížností splnil městský soud svou povinnost respektovat rozsudky Nejvyššího správního soudu (konkrétně např. rozsudek č. j. 3 Ans 1/2004, č. j. 3 As 40/2004, oba ze dne 8. 12. 2004). Dle stěžovatele se jedná o rozsudky, ve kterých Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že výzvy stěžovatele k zaplacení příspěvků držitelů telekomunikačních licencí na úhradu prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby jsou rozhodnutími správního orgánu, jež měla být vydána podle obecných předpisů o správním řízení. Stěžovatel je však přesvědčen, že ze zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích v platném znění (dále jen „zákon o telekomunikacích“) a z vyhlášky č. 235/2004 Sb., kterou se stanoví

podrobnosti o výpočtu a úhradě prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby držitelem telekomunikační licence (dále jen „vyhláška“), jednoznačně vyplývá, že správní rozhodnutí o finančním příspěvku na účet univerzální služby by bylo rozhodnutím nicotným, vydaným nepříslušným správním orgánem, kterému zákon neudělil pravomoc rozhodnout o věci postupem podle obecných předpisů o správním řízení. Stěžovatel dále uvedl, že výzvou, aby žalobce uhradil svůj příspěvek na účet univerzální služby za rok 2003, tj. dokumentem č. j. 20379/2004 - 611 ze dne 6. 8. 2004, stěžovatel nezaložil, nezměnil a také neurčil povinnost žalobce. Tento dokument není proto ani vykonatelný. Stěžovatel konstatoval, že nemá ze zákona pravomoc vydávat ve věci příspěvků na účet univerzální služby správní akty s exekuční vykonatelností a k zabezpečení reálných plateb na účet univerzální služby nemá jiné právní prostředky než pokuty. I tato skutečnost pak, dle stěžovatele, opravňuje názor, že stěžovatel nevydal shora specifikovaným dokumentem rozhodnutí, které by bylo nebo podle zákona o telekomunikacích mělo být výsledkem správního řízení. Stěžovatel dále konstatuje, že žádný z postupů stěžovatele, jež jsou na základě zákonodárcovy snahy o efektivní stanovování vztahů subjektů působících na telekomunikačním trhu stanoveny normativními ustanoveními § 32 zákona o telekomunikacích, není postupem podle obecných předpisů o správním řízení. Pro úkony podle tohoto ustanovení je, s výjimkou odstavce 5, stanoveno jinak. Z dikce § 32 odst. 3 a 4 zákona o telekomunikacích a § 5 vyhlášky je jasné, že stěžovatel výši každého finančního příspěvku na účet univerzální služby stanoví ověřením výpočtu realizovaného podle podkladu povinného držitele telekomunikační licence, a to podle vzorce stanoveného vyhláškou bez možnosti odchylky od takového postupu, v žádném případě tedy ne na základě vlastního libovolného uvážení podle podkladů získaných v rámci správního řízení, které by vyústilo ve vydání rozhodnutí. Ustanovení § 32 odst. 7 zákona o telekomunikacích stěžovatele přímo zavazuje použít při výpočtu příspěvku na účet univerzální služby postup stanovený vyhláškou, čímž vylučuje uplatnění jakékoliv formy jeho úvahy a rozhodování. Také v dalších odstavcích § 32 zákona o telekomunikacích je stanoven výslovně jiný postup („stanoví jinak“), než v obecných předpisech o správním řízení. To je v souladu s § 102 odst. 1 zákona o telekomunikacích. Stěžovatel dále uvedl, že doufá, že Nejvyšší správní soud uváží svoji interpretaci ustanovení § 102 odst. 1 zákona o telekomunikacích, podle něhož „v řízení upravených tímto zákonem se postupuje podle obecných předpisů o správním řízení, pokud jednotlivá ustanovení nestanoví jinak“. Všechna ustanovení v § 32 zákona o telekomunikacích, kromě odstavce 5, jinak stanoví. Dle stěžovatele je tento výklad zákona o telekomunikacích a názor Nejvyššího správního soudu v rozporu se zásadními principy právního státu (viz čl. 1 Ústavy), podle kterých je zásah do podstaty zákona soudem výjimkou.

Předmětný právní názor Nejvyššího správního soudu je, dle stěžovatele, v důsledku jeho rozporu s legislativně technickými požadavky kladenými na normotvorbu současně v rozporu i celou řadou právních předpisů vydaných v rámci právního řádu České republiky a důsledkem jeho uplatňování v praxi bude nejednotnost jednotlivých aktů vydávaných v rámci tzv. síťových hospodářských odvětví a právní nejistota ve vztazích vznikajících v oborech elektronických komunikací, energetiky, dopravy, i v oborech dalších. Jako důkaz svého tvrzení stěžovatel odkazuje příkladmo na normativní úpravu prokazatelné ztráty v § 13 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), dále též v § 19b zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, stejně jako v § 39a zákona č. 266/1994 Sb., o drahách ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel konstatuje, že v uvedených ustanoveních těchto zákonů je, obdobně jako v ustanovení § 32 odst. 7 zákona o telekomunikacích, zakotveno zmocnění vydat

k vymezení prokazatelné ztráty, způsobu jejího výpočtu a dalších souvisejících segmentů, prováděcí předpis. Jak stěžovatel ověřil na Ministerstvu průmyslu a obchodu a na Ministerstvu dopravy, postupy příslušných orgánů vedoucí ke stanovení prokazatelné ztráty ze zákonem vymezených činností nejsou, obdobně jako je tomu v telekomunikacích, realizovány ve správním řízení, přestože v řízení ve věcech upravených uvedenými zákony se postupuje na základě zvláštního ustanovení v nich uvedeného podle obecných předpisů o správním řízení, pokud jednotlivá ustanovení citovaných zákonů nestanoví jinak. Ve všech příkladem uvedených zákonech je postupováno jinak v důsledku normativního stanovení jiného postupu tamtéž, aniž by zákon obsahoval u prokazatelné ztráty další zvláštní ustanovení stanovující ještě jednou výslovně, že tento jiný postup se neřídí obecnými předpisy o správním řízení.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti dále tvrdí, že ze všech uvedených faktů i ze skutečnosti, že uvedená ustanovení citovaných zákonů jsou po celou dobu jejich účinnosti aplikována v praxi vně správního řízení, aniž by to jimi dotčené osoby považovaly za újmu na jejich právech, nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce byl v daném případě veden k podání žaloby spekulativními cíli bez zákonné opory, respektive snahou infiltrovat do práva své ekonomické zájmy. K výše zmíněnému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel dále poznamenal, že orgánům činným v zákonodárném procesu není znám, nejsou s ním proto v souladu ani nejnovější právní předpisy, a to včetně zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, účinného dnem 1. 5. 2005. Stěžovatel na podporu svého názoru, že až dosud nevydal správní rozhodnutí, kterým by založil, změnil, anebo závazně určil povinnost žalovaného zaplatit příspěvek na účet univerzální služby, akcentoval ještě ustanovení § 32 odst. 4 zákona o telekomunikacích, podle kterého za správnost zúčtování finančního příspěvku a výše prokazatelné ztráty odpovídají výhradně držitelé telekomunikačních licencí. Stěžovatele dále konstatoval, že až po vzniku podmínek k aplikaci odstavce 5 je žalovaný povinen ukládat držitelům telekomunikačních licencí včetně žalobce ve správním řízení povinnost, jejíž splnění má vést k zúčtování finančních prostředků na úhradu prokazatelné ztráty z univerzální služby. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl předmětný rozsudek Městského soudu v Praze zrušit.

Stěžovatel zároveň podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento návrh odůvodnil tím, že bez přiznání odkladného účinku by se smysl kasační stížnosti a celá instituce kasační stížnosti staly v daném případě neúčinnými, bez ohledu na výsledný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel dále uvedl, že přiznání odkladného účinku umožní stěžovateli, který má jako správní orgán vůči osobám činným na telekomunikačním trhu i ochrannou roli, realizovat v součinnosti se širokým okruhem držitelů telekomunikačních licencí, jejichž právní jistota by byla v případě nevyhovění kasační stížnosti otřesena, zákonem stanovené, ale i s ohledem na veřejný zájem potřebné kroky ke včasnému zmírnění možného negativního dopadu dalších průtahů placení ztráty z univerzální služby. Jedná se totiž o vztahy, v nichž nesplnění závazků má dopad na všechny hospodářské oblasti, na koncové uživatele telekomunikačních služeb, a tedy na celospolečenský zájem.

Žalobce ve svém vyjádření odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2004, č. j. 3 Ans 1/2004 - 115, který je v naprostém souladu s argumentací žalobce obsaženou v žalobě.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti: Rozhodnutím ze dne 6. 8. č. j. 20379/2004 - 611

vyzval stěžovatel žalobce podle § 32 odst. 3 zákon o telekomunikacích k zaplacení příspěvku na úhradu prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2003 ve výši 35 518 002 Kč. Současně v tomto dokumentu konstatoval, že stanovil výši platby na účet univerzální služby jednotlivých držitelů telekomunikační licence dokumentem č. j. 20051/04 - 611 vydaným 2. 8. 2004, který připojil jako přílohu k tomuto dopisu.

Podáním ze dne 24. 8. 2004, č. j. 20379/2004 - 611 se žalobce odvolal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2004, č. j. 20379/2004 - 611, a zde dne 2. 8. 2004, č. j. 20051/04 - 611. Na toto odvolání stěžovatel reagoval dopisem ze dne 5. 11. 2004, č. j. 24514/2004 - 611. Tento dopis podepsala ředitelka odboru ekonomické regulace.

Žalobou podanou na poštu dne 13. 1. 2005 se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o odvolání, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku.

Městský soud v Praze kasační stížností napadeným rozsudkem rozhodl, že předseda Českého telekomunikačního úřadu je povinen vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí stěžovatele ze 6. 8. 2004, č. j. 20379/2004 - 611, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že podstatou sporu je právní otázka, zda stanovení výše prokazatelné ztráty podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích je správním aktem způsobilým zakládat, rušit nebo závazně určovat práva nebo povinnosti držitelů telekomunikačních licencí, tj. správním aktem majícím materiálně povahu rozhodnutí, a zda žalovaný měl postupovat při rozhodování podle § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích podle obecných předpisů o správním řízení. Městský soud uvedl, že tuto právní otázku jednoznačně vyřešil Nejvyšší správní soud (městský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 3 Ans 1/2004 a 3 As 40/2004), a stručně seznámil s argumentací v nich obsažených. Dle této judikatury se v případě předmětného rozhodnutí stěžovatele jedná o rozhodnutí správního orgánu, jež mělo být vydáno podle obecných předpisů ve správním řízení. Městský soud se s argumentací obsaženou ve výše uvedených rozhodnutích ztotožnil a konstatoval, že žalobce byl oprávněn podat odvolání proti dokumentu, kterým byl stěžovatel vyzván k zaplacení příspěvku na úhradu prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby a proti stanovení výše této platby stěžovatelem, neboť toto rozhodnutí mělo být vydáno podle obecných předpisů o správním řízení. Proto měl být přípustný opravný prostředek - odvolání, o němž měl podle ustanovení § 102 odst. 2 zákona o telekomunikacích rozhodovat předseda Českého telekomunikačního úřadu. Postup stěžovatele, který na odvolání žalobce reagoval pouze neformální přípisem, byl dle městského soudu zcela nedostačující.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky o tom, zda rozhodnutí podle § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích, jímž Český telekomunikační úřad stanovil výši příspěvku na účet univerzální služby, je rozhodnutím vydávaným ve správním řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Zásadní otázkou, kterou se Nejvyšší správní soud při hodnocení důvodnosti předmětné kasační stížnosti zabýval, je, jestli městský soud správně posoudil právní otázku, zda rozhodnutí podle § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích, jímž Český telekomunikační úřad stanovil výši příspěvku na účet univerzální služby, je rozhodnutím vydávaným ve správním řízení. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „rozhodnutí podle § 32 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, jímž Český telekomunikační úřad stanovil výši příspěvku na účet univerzální služby, je rozhodnutím vydávaným ve správním řízení (§ 102 odst. 1 zákona o telekomunikacích) a po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení je proti němu přípustná žaloba podle § 65 a násl. s. ř. s.“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2004, č. j. 3 Ans 1/2004 - 115, publikováno pod č. 479/2005 Sb. NSS; srov. též obdobné závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2005, č. j. 3 As 5/2005 - 124, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2005, č. j. 2 As 45/2004 - 154, vše viz [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).

S tímto právním posouzením stěžovatel vyslovil svůj nesouhlas a kasační stížností se snažil přimět Nejvyšší správní soud ke změně tohoto právního názoru.

K námitce stěžovatele, že ze zákona o telekomunikacích a jeho prováděcí vyhlášky jednoznačně vyplývá, že správní rozhodnutí o finančním příspěvku na účet univerzální služby by bylo rozhodnutím nicotným, vydaným nepříslušným správním orgánem, kterému zákon neudělil pravomoc rozhodnout o věci postupem podle obecných předpisů o správním řízení, Nejvyšší správní soud uvádí následující: Stěžovatel je podle § 3 odst. 1 zákona o telekomunikacích orgánem státní správy. Podle § 102 odst. 1 téhož zákona se v řízení o věcech upravených tímto zákonem postupuje podle obecných předpisů o správním řízení, pokud jednotlivá ustanovení tohoto zákona nestanoví jinak. V dané věci bylo postupováno podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích, protože stěžovatel ověřoval výši prokazatelné ztráty a stanovoval výši platby na účet univerzální služby. Při tomto řízení postupoval stěžovatel v souladu s ustanovením § 32 odst. 7 zákona o telekomunikacích také podle prováděcí vyhlášky č. 253/2001 Sb. Z žádného z aplikovaných ustanovení nevyplývá, že by se jimi upravený postup neřídil obecnými předpisy o správním řízení, proto dle § 102 odst. 1 zákona o telekomunikacích obecných předpisů o správním řízení být použito mělo. Postoj stěžovatele, podle kterého předmětný zákon stanoví postup *sui generis*, proti jehož výstupům nelze uplatnit obecné opravné prostředky náležející do oboru správního práva, není udržitelný. Ustanovení § 32 odst. 6 sice stanoví právo držitelů telekomunikačních licencí nahlížet do účtu a žádat Úřad o vysvětlení, mají-li odůvodněné pochybnosti o způsobu zúčtování jejich vztahů k účtu, ale toto nelze, vzhledem k závažnosti zásahu do sféry žalobce, považovat za opravný prostředek, který by vylučoval použití obecného opravného prostředku ve správním řízení, tj. odvolání. Takový opravný prostředek totiž musí reálně otevírat prostor k tomu, aby se rozhodující orgán obsahem podání zabýval a případně napadené rozhodnutí efektivně změnil, rozumí se, že nezávisle na vůli dotčeného orgánu. Takové následky však žádost o vysvětlení pochopitelně nevyvolává. Zabývá se jí sám orgán, který ve věci již rozhodoval, a podá-li vysvětlení, omezí se na interpretaci svého předchozího rozhodnutí. Vysvětlení z povahy věci nesměruje k případné změně rozhodnutí z podnětu stěžovatele (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 801/02 ze dne 23. 4. 2003, nepublikováno).

Dle stěžovatele je tento výklad zákona v rozporu se zásadními principy právního státu (viz čl. 1 Ústavy), neboť se jedná o nepřipustný zásah do podstaty zákona soudem. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že v předmětném případě se rozhodně nejedná o jakýkoliv zásah

do podstaty zákona, ale o jeho interpretaci, což je naprosto v souladu s principy právního státu.

Námítka stěžovatele, že předmětnou výzvou stěžovatel nezaložil, nezměnil a také neurčil povinnost žalobce, není důvodná. Vzhledem k tomu, že uvedeným rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost uhradit částku 35 518 002 Kč, má tento správní akt materiálně povahu rozhodnutí potenciálně přímo způsobilého zásahu do základních práv a svobod žalobce, neboť z něj i z následné výzvy k zaplacení přímo vyplývá povinnost žalobce zaplatit stanovenou částku. Tento právní názor nachází oporu i v již zmíněném usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 801/02 ze dne 23. 4. 2003, kdy bylo v obdobné věci konstatováno, že *„daný dokument je rozhodnutím, potenciálně přímo způsobilým zásahu do základních práv a svobod, neboť z něj vyplývá povinnost stěžovatelky v něm stanovenou částku zaplatit ... je tedy nesporné, že i (nesprávné) stanovení výše prokazatelné ztráty může mít bezprostřední dopad na právní sféru stěžovatelky, neboť jí vznikne odlišná povinnost k zaplacení finančního příspěvku.“* (srov. též usnesení Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 682/02). K otázce vynutitelnosti tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud připomíná, že Český telekomunikační úřad může za nesplnění povinností určených tímto rozhodnutím udělovat pokuty.

K námitce stěžovatele, že ustanovení § 32 odst. 7 zákona o telekomunikacích přímo zavazuje použít při výpočtu příspěvku na účet univerzální služby postup stanovený vyhláškou, čímž vylučuje uplatnění jakékoliv formy jeho úvahy a rozhodování Nejvyšší správní soud uvádí následující: Předmětná vyhláška stanoví přesný postup pro výpočet a úhradu prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby držitelem telekomunikační licence, ale individuální aplikace tohoto postupu nepochybně dává prostor pro pochybení stěžovatele. Vlastní libovolné uvážení správního orgánu není podmínkou pro to, aby určitý akt byl nebo nebyl považován za rozhodnutí. To, že je správní orgán při svém rozhodování vázán právním řádem, a to i poměrně přesně stanoveným postupem, v tomto případě aplikací určitého matematického modelu, neznamená, že by bylo vyloučeno, aby byl tento model aplikován nesprávně a došlo k porušení práv žalobce.

K námitce stěžovatele, že tento právní názor je uplatňován v rámci všech tzv. síťových hospodářských odvětví Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětem tohoto rozhodnutí je konkrétní právní otázka vyplývající v konkrétní kauze z určité právní úpravy a ne obecné posuzování ústavní konformity legislativní praxe či zákonnosti aplikace zákona v jiných individuálních případech než je případ žalobce; právně komparatistická argumentace však je nepochybně jednou z legitimních a často užívaných argumentačních metod, a proto je nutno se jí zabývat. V konkrétním případě, kdy takto argumentuje stěžovatel, z ní však nelze ničeho vytěžit, neboť i o úhradě ztrát podle zákonů, na něž odkazuje stěžovatel [§ 13 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), § 19b zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, § 39a zákona č. 266/1994 Sb., o drahách ve znění pozdějších předpisů], jakož i prováděcích předpisů podle nich vydaných platí obdobné zásady, jaké judikatura Nejvyššího správního soudu vyvinula v případě úhradu prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby podle zákona o telekomunikacích. Argument stěžovatele, že uvedená ustanovení jsou po celou dobu jejich účinnosti aplikována v praxi vně správního řízení, aniž by to jimi dotčené osoby považovaly za újmu na jejich právech, a tudíž nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce byl v daném případě veden k podání žaloby spekulativními cíli bez zákonné opory, respektive snahou infiltrovat do práva své ekonomické zájmy, nemohl Nejvyšší správní soud přesvědčit, aby svůj názor na tuto právní otázku změnil. Je zcela v souladu s principy právního státu

pokud se jakákoliv osoba domáhá svého práva, v tomto případě, aby bylo rozhodnuto o jejím odvolání, a z toho, že jiné osoby v obdobných či podobných situacích se tohoto práva nedomáhají, ještě nelze dovodit, že se tato osoba nedomáhá důvodně. Naopak z výše uvedených argumentů vyplývá, že se žalobce domáhal svého práva na vydání rozhodnutí o odvolání důvodně a městský soud nepochybil, když jeho žalobě vyhověl. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje z právním posouzením předmětné žaloby.

Nutno odmítnout i názor stěžovatele, že nevydávání správního rozhodnutí ve sporném případě je odůvodněno ustanovením § 32 odst. 4 zákona o telekomunikacích, podle něhož za správnost zúčtování finančního příspěvku a výše prokazatelné ztráty odpovídají výhradně držitelé telekomunikačních licencí, a že až po aplikaci § 32 odst. 5 téhož zákona je stěžovatel povinen ukládat držitelům licencí ve správním řízení povinnost, jejíž splnění má vést k zúčtování finančních prostředků na úhradu prokazatelné ztráty z univerzální služby. Práva držitelů telekomunikačních licencí povinných k úhradě prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby nejsou totiž v daném případě dostatečně ochráněna ustanovením § 32 odst. 5 zákona o telekomunikacích. Pro osobu stěžovatele, který není poskytovatelem univerzální služby a nemůže tedy z účtu neoprávněně čerpat, přichází v úvahu z tohoto ustanovení pouze vydání rozhodnutí žalovaného v případě neodvedení finančních prostředků, kterým mu uloží neodvedené finanční prostředky zúčtovat v následujícím zúčtovacím období. Toto ustanovení neobsahuje ochranu držitelů telekomunikační licence pro případ, kdy by byla žalovaným nesprávně stanovena výše finančního příspěvku na účet v jejich neprospěch, tj. ve vyšší než správné výši. I proto je nutno, aby výše finančního příspěvku byla stanovena správním rozhodnutím, proti němuž lze užít opravných prostředků ve správním řízení, případně pak užít prostředků ochrany subjektivních veřejných práv daných právní úpravou správního soudnictví.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že tato není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této situace Nejvyšší správní soud nerozhodoval o přiznání odkladného účinku předmětné kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalobce měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2006

JUDr. Miluše Došková  
předsedkyně senátu